

adresserede det særlig til mig — skulde have et stort Ansvar for, at Statskassen havde faaet flere Udgifter ved Ordningen af disse Levnedsmiddelspørgsmaal, idet jeg skulde have krævet højere Priser til Producenterne. Ministeren nævnede dér Smørret. Jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier herom. Den Gang Smørloven var til Behandling her, i December 1917, blev der afgivet Betænkning af Landstingets Udvalg, og i denne Betænkning udtalte et Mindretal (Oluf Jensen, Knuth, Olufsen og Piper), at det „vilde dog have foretrukket at være blevet staaende ved den nuværende Smørpris: 2 Kr. pr. ½ kg. — en Pris, der for de mindre bemidlede vilde kunne nedsættes gennem Dyrtidsloven — for i nogen Grad at aflaste Statskassen for det uhyre Tilskud (30—60 Mill. Kr.)“ — det var det Beløb, man havde anslaaet Statsstilskuddet til at ville blive —, som den foreslaaede Smørordning kan komme til at koste Staten, og som i saa Tilfælde neppe vil undlade at foranledige nye Skattepaalæg“. Jeg synes, at det er et ganske daarligt Bevis paa, at vi skulde have forarsaget Statskassen større Udgifter, naar man læser dette Mindretals Udtalelser om denne Sag.

Da Smørloven Aaret efter var til Behandling her i Tinget, den 26. Oktober, var der truffet en Overenskomst mellem alle Partier i Folketinget, og Forslaget kom slet ikke til Udvalgsbehandling her i Tinget. Jeg udtalte da ved første Behandling: „Stridspunktet i det andet Ting, men et Stridspunkt, som man lykkeligt er kommet ud over, har jo været, hvilke Priser der skulde betales Mejerierne for Smørret, og det har staaet imellem en Betaling af 5 Kr. 30 Øre og 5 Kr. 70 Øre. Selv med en Betaling af 5 Kr. 30 Øre er det en betydelig Merudgift i Forhold til det, der blev ydet i Fjor“. Det var nemlig ikke det konservative Folkeparti, der krævede denne højere Pris, men det var Mejeriorganisationerne, og i sin Tale før fremhævede Indenrigsministeren, hvorledes det netop havde været ham magtpaaliggende at tilvejebringe billige Priser for Forbrugerne og en lønnende Produktion for Producenterne. Jeg maa altsaa fralægge mig Æren for at have skaffet Producenterne en højere Pris; det godtgøres heraf. Jeg udtalte endvidere: „Naar man er kommet til en Løsning heraf, og vi yderligere staaer overfor, at der kun er faa Dage tilbage, til Loven skulde træde i Kraft, vil der hverken være Tid, og der er heller ikke, efter hvad der nu er sket, Anledning til en mere indgaaende Be-

handling af dette Forslag. Det kan fra mit Partis Side accepteres, som det er, og jeg skal anbefale det“. Dette er altsaa min Virksomhed til Fremskaffelse af højere Producentpriser paa Smør, som her er nærmere belyst.

Den højtærede Indenrigsminister hævdede, at han var nødt til at beholde Loven af 7. August 1914; denne Lov var ham nødvendig, for at den kunde virke regulerende, og for at der ikke skulde indtræde kaotiske Tilstande. Den højtærede Minister omtalte ogsaa, at Rigsdagen havde staaet ganske frit overfor de forskellige Love, som han fremsatte Forslag om, og Rigsdagen havde sluttet sig til Forslagene og derved bifaldet disse Udgifter. Den højtærede Minister mente, at Loven af 7. August havde ikke nogen Skyld. Men jeg vil hævde, at den Lovgivning, der har fundet Sted paa hele det økonomiske Omraade i disse Krigsaar, har til en vis Grad været præget af Loven af 7. August. I alt Fald kan det ikke have undladt at sætte sit Stempel paa Lovgivningsvirksomheden, naar Ministeren staaer med en Lov i Haanden, der er i Stand til at give ham Myndighed til at gennemføre administrativt det, som han ønsker, Rigsdagen skal være ham behjælpelig med, hvis dette ikke skulde lykkes. Til Belysning af Loven af 7. August og den Strid, der nu føres om denne Lov, kunde det maaske være nyttigt at oplæse et Par Linier om, hvorledes man saa paa denne Lov fra alle Partiers Side og fra Ministerens Side; den Gang Loven blev vedtaget. Jeg skal derfor tillade mig at oplæse nogle Linier af Forhandlingerne i Folketinget; da Folketingets Betænkning om Loven af 7. August 1914 var til Forhandling dér, udtalte Udvalgets Formand bl. a.: „Udvalget er enigt om, at det vil være nødvendigt, som Forholdene er, at faa en Lov af dette Indhold, det er ligeledes enigt om, at Detailbestemmelser efter Sagens Natur ikke vel kan træffes, at man ikke kan gøre andet paa dette saare vanskelige Omraade end give Regeringen en almindelig Bemyndigelse, saaledes som den her er begæret. Men vi har forvisset os om ved Forhandling med den højtærede Minister, at det ikke er Regeringens Mening at benytte denne Lov i større Udstrækning, end det maatte vise sig absolut nødvendigt, og at Regeringen navnlig ikke tilsigter en almindelig Regulering af Varepriserne, men kun tilsigter en Regulering for enkelte Vares Vedkommende, hvor Almenvellet bydende kræver det, og hvor en Regulering med nogen Nytte kan gennemføres“. Hertil udtalte Indenrigsministeren bagefter: „Jeg